

3329

2. Beh. af Lovf. indeh. nogle Forandr. i Forligslovgivn.

3330

Kjøbenhavn, behøve Parterne ikke at give personligt Møde og ere Sagsførere ikke ubelukkede fra at møde som Fuldmægtige for Parterne". Det er mig vel bevidst, at dette Forslag kommer til at kollidere noget med et Par andre Ændringsforslag, som ere stillede af ærede Medlemmer af Udvalget; men det vil jo bero paa den samlede Afstemning, hvilket Resultat Thinget kommer til, og de Ændringer, som da ville være at foretage i Loven, ere kun Redaktionsændringer, som jeg ikke tvivler om, at det ærede Udvalg vil foreslaa. Derfor skal jeg ikke opholde mig ved den formelle Side af Sagen; men om det Reelle deri vil jeg bemærke, at, dersom man i det Hele er bange for Sagsførere, hvilket jeg ikke er, som Fuldmægtige ved Forlig, maa man i alt Fald ikke være bange for dem med Hensyn til saadanne Smaaafgøer, hvor det gjælder om saa ringe Belpøb, at der egentlig ikke er Noget at tjene paa dem; thi at Sagsførerne skulde være begjærlige efter det Slags Sager og efter at komme til for Retten at procedere Sager, hvori Spørgsmaalet dreier sig om under 100 Rd., kan man ikke antage, end ikke som de mest graabige, ja selv ikke om dem, der ligne Holbergs Æhingstude; hvis der endnu gives saadanne hertilands. Det skulde jo nemlig være for Fortjenesten, de vilde gjøre det; det er fra den Betragtning, den ærede Ordfører gaar ud, naar han mener, at Sagsførerne ere mindst helbige til at prøve Forlig, men i den Art Sager kan der virkelig ikke være mindste Marsag til at frygte Sligt. Jeg tillader mig derfor at anbefale, at man stemmer for det Ændringsforslag, jeg her har stillet. Da mit Ændringsforslag saaledes bestaar af to Dele, og jeg vel ser, at Nogle kunde ønske at stemme for den ene Del, uden at stemme for den anden, har jeg i Forening med mine ærede Medforslagsstillere forlods begjæret delt Afstemning derover, saaledes at der stemmes særlig over det første og over det andet Punktum af den foreslaaede nye Paragraf.

Justitsministeren: (Mellermann). Jeg skal, ihukommende den ærede Formands Paamindeelse ved Forhandlingernes Begyndelse, bestrebe mig for at udtale mig saa kort som muligt, og jeg skal derfor strax gaa over til at omtale de enkelte Ændringsforslag, som ere stillede, og den Stilling, som jeg indtager til dem. Jeg kan tiltræde Ændringsforslagene under Nr. 1, 3, 4, 9, 10, 11, 12 og 13. De ere alle Ændringsforslag, som kun sigte til bedre, bestemtere og tydeligere at udtale det, som i Forveien var Lovforslagets

Tanke, eller i alt Fald kun sigte til at indføre ganske ubetydelige Ændringer deri, som jeg ikke kan have Noget at erindre imod. Hvad derimod de andre Ændringsforslag angaar, da maa jeg først fravaade Ændringsforslaget under Nr. 2 og Ændringsforslaget til Nr. 3. Jeg har allerede under den foregaaende Forhandling yttret mig om disse Spørgsmaal, men i Dvrigt kan jeg henholde mig til det, som blev yttret af den ærede Folkethingmand (Lauher), som nys havde Ordet, da de Betragtninger, som han ansførte mod disse Ændringer, i alt Væsentlig ere de Samme, som jeg ogsaa fra min Side baade har ansført mod dem og ogsaa nu maatte ansføre imod dem. — Hvad Ændringsforslaget under Nr. 5 angaar om, at den Bestemmelse skal udgaa, at det ikke længere skal være Forligskommissionen tilladt at udsætte Sagerne imod Parternes Dnske, da kan jeg kun sige, at jeg vilde beklage, hvis det skulde blive vedtaget, thi jeg tror, at den gamle Bestemmelsses Bibeholdelse ikke har nogen virkelig Interesse, set fra Forligslovgivningens Diemed, men at den meget mere misbruges til Gene for Parterne og navnlig for den Part, der optræder som Sagsøger. Man vil ikke let træffe paa det Tilfælde, at Udsættelse skulde blive negtet af Parterne, i Tilfælde, hvor der virkelig er grundet Haab om, at Forlig kan bringes til Veie. Hvad de Tilfælde derimod angaar, hvor Parten bestemt modsætter sig, at Udsættelsen gives, da tror jeg, at en Udsættelse i de fleste af dem vil være ganske hensigtsløst med Hensyn til Forligs Dnaelse og kun vil tjene til i alt Fald at forhale Sagen og i mange Tilfælde alene føre til den Besværlighed for de Vedkommende, at de maa møde endnu en Gang. Jeg mener derfor, at der ikke kan ansføres tilstrækkelige Grunde imod Lovforslagets § 5. Smidlertid maa det jo indrømmes, at det ikke er af de saa færdeles vigtige Ting, om det omtalte Ændringsforslag vedtages eller ikke; om denne Ret til ex officio at udsætte Sagen, vedbliver at gjælde eller ikke, anser jeg naturligtvis ikke for at være et Spørgsmaal af en saa overvældende stor Betydning, at min Stilling til Loven i dens Helhed skulde blive væsentlig paavirket af, hvorledes Afstemningen over dette Ændringsforslag falder. — Med Hensyn til de Ændringsforslag, der ere stillede til § 6, skal jeg først bemærke, at jeg for min Part ikke kan have Noget som helst imod, at det af et Mindretal under Nr. 6 b stillede Ændringsforslag vedtages. Det falder jo sammen med, hvad der nu staar i Lovforslaget. Kun i dette ene Punkt er der en Ævigelser, at